

РЕШЕНИЕ

№ 8045

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 22.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Тафров, като разглежда дело номер **6608** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда” – С. срещу съдебно решение от 11.02.2013 г. на СРС, НО, 23 състав по нахд № 17172 по описа за 2012 г., с което е отменено наказателно постановление № 22-2203855/09.01.2012 г., издадено от Директор на „Инспекция по труда” – С., с което на [фирма], в качеството му на работодател, за нарушение на чл. 138, ал. 1 от Кодекса на труда е наложено на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 500 лв.

Касаторът твърди, че решението на СРС е неправилно и постановено в нарушение с материалния закон. Счита, че първоинстанционният съд неправилно и необосновано е приел, че уговарянето на разпределението на непълно работно време съставлява част от факултативното съдържание на трудовия договор, поради което липсата му не води до санкция за работодателя по чл. 414, ал. 1 от КТ. Излага твърдение, че по силата на чл. 138, ал. 1 от КТ, страните по трудовото правоотношение следва да договорят разпределението на работното време в случаите на полагане на труд за част от пълната законоустановена продължителност на нормалното и намаленото работно време, поради което разпределението на непълното работно

време следва да бъде уговорено в трудовия договор. На следващо място сочи, че на работодателя са предоставени три алтернативни възможности да уговори разпределението на работното време – с трудовия договор, с допълнително споразумение към него или с правилника за вътрешния трудов ред, като до приключване на проверката на контролните органи не е представено сключено споразумение, нито в правилника за вътрешния трудов ред е определено редуването на смяните и редът за отчитане на работното време. Искане по изложените по-горе съображения, решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се потвърждава издаденото наказателно постановление.

Ответникът по жалбата [фирма] не се явява в съдебно заседание и не изразява становище по същество на жалбата.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна и недоказана.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Със съдебно решение от 11.02.2013 г. на СРС, НО, 23 състав по нахд №17172 по описа за 2012 г., е отменено наказателно постановление № 22-2203855 от 09.01.2012 г., издадено от Директор на „Инспекция по труда” – С., с което на [фирма] за нарушение на чл. 138, ал. 1 от Кодекса на труда е наложено на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 500 лв. За да постанови решението си съдът е приел, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 07.12, 12.12 и 14.12.2011 година в [фирма] служители на Инспекцията по труда констатирали нарушения, за които бил съставен протокол. Било установено, че работодателят е сключил трудов договор с М. Б. С., с който работникът е назначен на длъжност „продавач-консултант” при условията на непълно работно време - за четири часа, но не било определено разпределението на работното време. За констатираното нарушение на чл.138, ал.1 от КТ срещу касатора в качеството на работодател бил съставен АУАН №22-2203855 от 14.12.2011 г. Наказателното постановление е отменено, тъй като СРС е приел, че няма изискване в регламентираните в чл. 66, ал. 1 от КТ реквизити на трудовия договор, с който работодателят да се задължава да уговаря разпределението на непълно работно време, поради което липсата на такава уговорка не следва да води до санкция по чл. 414, ал. 1 от КТ.

Този извод на първоинстанционния съд не се споделя от настоящата инстанция. От всички доказателства, както гласни, така и писмени е установено, че касаторът в качеството му именно на работодател по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на КТ е извършил нарушение на чл.138 от КТ, според която разпоредба, страните по трудовия договор могат да уговарят работа за част от законоустановеното работно време (непълно работно време). В тези случаи те определят продължителността и разпределението на работното време. Според чл. 4а от Наредбата за работното време, почивките и отпуските /Наредбата/, в Правилника за вътрешния трудов ред се определят началото и края на работния ден, редът за редуването на смените, почивките по време на работа, редът за отчитане на работното време, времето на задължително присъствие в предприятието, когато е уговорено променливо работно

време, времето за хранене на работниците и служителите в производства с непрекъсваем процес на работа и в предприятия, в които се работи непрекъснато, както и други въпроси, свързани с разпределението на работното време и организацията на работа в предприятието. Видно от констатациите в протокола от извършена проверка, в правилника за вътрешния ред на [фирма] не е определено началото и края на работния ден за работещите с установено непълно работно време. По аргумент от чл.138, ал. 1 изр.2 от КТ настоящият състав намира, че в трудовия договор, или в допълнително споразумение към същия, следва да бъде направено разпределение на работния ден, доколкото самата разпоредба повелява да се определи такова. В противоречие с горепосочения нормативен текст, такова уговаряне не е извършено нито с трудовия договор, нито в процеса на изпълнение на трудовото правоотношение. Наред с това разпределението на работния ден е функция на продължителността на работния ден, което пък е задължителен елемент на трудовия договор според чл. 66, ал. 1, т. 8 от КТ.

След като нарушението е доказано, административнонаказващият орган правилно е ангажирал административнонаказателната отговорност на касатора и е наложил санкция в предвидения от закона минимален размер от 1500 лева, която е справедлива и съответна и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 от ЗАНН.

Като е достигнал до обратния правен извод СРС е постановил неправилно решение, което подлежи на отмяна и решаване на делото по същество от настоящата инстанция със съдебно решение, с което да се потвърди наказателното постановление.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 11.02.2013г. на СРС, НО, 23 състав по нахд №17172 по описа за 2012г.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2203855/09.01.2012г., издадено от Директор на „Инспекция по труда” – С., с което на [фирма] за нарушение на чл. 138, ал. 1 от Кодекса на труда е наложено на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 500 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: